

Driftkakker

Youp van 't Hek
Driftkaker



2021

THOMAS RAP
AMSTERDAM

De columns verschenen eerder in *NRC Handelsblad*.

Copyright © 2021 Youp van 't Hek

Omslagontwerp Eva Kohnstamm

Foto auteur Bob Bronshoff

Vormgeving binnenwerk CeevanWee, Amsterdam

Druk Wilco, Amersfoort

ISBN 978 94 004 0875 3

NUR 301

thomasrap.nl



Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (FSC®) mag dragen. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor Sandrijn

Voorwoord

Ja, ik ben geboren in het Gooi. In een mooi huis, aan een schitterende vijver, bij zeer lieve ouders en leuke broers en zusjes, die allemaal hockeyden. En die dat nog steeds doen. Je kunt dat aan me horen. Ik praat niet bekakt, maar wel netjes. Ik scheld met twee woorden.

De droom was cabaretier worden en toen ik dat eenmaal was vroeg de sportredactie van *NRC Handelsblad* mij in 1986 of ik elke vrijdag een column wilde schrijven. Dat deed ik met plezier. Tot ik na een jaar of wat een beetje uitgepraat was over de sporters. Ik had iedereen tot diep in zijn kicksen en gympies beledigd. Ik wilde niet meer.

Ik wilde breder. Over de actualiteit van alledag. De toenmalige hoofdredacteur bood mij een plek op de zaterdagse Achterpagina en volgens mij kon het niet beter. Begin jaren negentig van de vorige eeuw ben ik daar begonnen en op een paar keer ziekenhuis na

(soms kraakt de wagen!) heb ik zelden verzuimd. En er is weinig dat ik met zoveel plezier doe als het schrijven van mijn wekelijkse zaterdagstukje waarin ik me soms kwaad maak, vaak vrolijk, en bijna altijd verbaasd ben. Chronisch verbaasd over de ontzagwekkende realiteit. Wat mensen doen. Wat ze allemaal durven. In de politiek, op de werkvloer, tijdens een pandemie, in de charitatieve hoek en in het schaamteloze zakenleven.

Ondertussen heb ik een vaste schare lezers die mij geen week overslaat en een nog grotere groep die een onbedaarlijke tyfushekel aan me heeft. Op beide clubjes ben ik gloeiend trots. Al is het maar omdat mijn vader dat zei toen ik hem als vijftienjarig jochie vertelde dat ik cabaretier wilde worden. ‘Zorg dat ze ook een gezonde hekel aan je hebben! Anders ben je geen knip voor je neus waard.’

Dat zei hij in dat mooie Gooise huis waarin ik in mijn hoofd nog steeds een beetje woon. Want een man kan het Gooi wel verlaten, maar het Gooi verlaat nooit die man. Daarom moest ik lachen toen een boze meneer onlangs tegen me zei: ‘Hou je bek eens, kleine driftkakker!’ Ik dacht: Driftkakker! Goed woord. Dat wordt de titel van mijn nieuwe bundel. Het leven is zo simpel!

Youp

Halbe Zijlstra Bokaal

Dus de wet wordt aangepast omdat onze minister van Justitie op zijn huwelijksdag aan zijn nieuwe schoonmoeder stond te frunniken? En die scène werd vastgelegd door een of andere enge roddelgluiperd van de *Privé*. Kortom: *Ga verder naar Dorpsstraat Ons Dorp. Indien u langs Start komt ontvangt u geen 200 euro.* Wat zijn we toch een schattig koninkrijkje.

Dat aanpassen van die wet is zo onbedaarlijk grappig. Dat je geen strafblad meer krijgt als je je stoeltje op een terras per ongeluk verzet. Dat kreeg je dus tot nu toe wel. Dat maakt ons land nog belachelijker dan het al is. En dat die Ferd uiteindelijk snikkend blijft zitten zegt meer over zijn ijdelheid dan over zijn politieke kwaliteiten. Ik lach niet graag om iemands uiterlijk, maar op deze kale kop past met groot gemak een pakje boter. Een pakje? Een heel koelhuis. Misschien een ideetje voor zijn nieuwe vrouw. Dat zij de komende Prinsjesdag als hoedje een kuipje *Bona* op haar hoofd plaatst.

Wat zal nou de reden zijn geweest dat Ferd na al die boze en loze aso-woorden dacht: ik treed niet af? Terwijl hij toch met vlag en wimpel in aanmerking kwam voor de Halbe Zijlstra Bokaal. Hoe zal het trouwens met onze Halbe zijn? Ik denk dat die lieverd blij is dat hij toen in dat vakantiehuis van Poetin bedankt heeft voor dat kopje thee. Dat had heel anders kunnen aflopen.

Maar terug naar onze aangebleven minister. Heeft zo'n man geen vrienden? Ik bedoel echte vrienden. Mensen die zeggen dat je na een uitglijer over zes kilo bananenschillen absoluut niet verder kan. Dat je vanaf nu het sulletje van het schoolplein bent. Dat iedereen keihard in de lach schiet als hij bij de bakker een half bruin bestelt. En dat die hem dan krentenbollen geeft. Of een doos soesjes. Of krakelingen. Domweg omdat hij dat half bruin niet gelooft. Hij wordt gewoon niet serieus genomen.

Wat zei Rutte nou? Iets met genade? En mildheid? Hoezo mildheid? Hoezo genade? Tot twee dagen geleden liepen allerlei enge boa's met botte potloden achteloze burgers op de bon te slingeren. Mensen kregen een forse boete als ze samen met hun ouders een stukje taart aten in een plantsoen. In Schiedam kostte dit een familie bijna 1600 euro. Genade? Mildheid? Doe normaal Mark. Bel jij ze? Of doet Ferd dat?

Was trouwens humor geweest als Ferd donderdag naar onze koning was gegaan om zijn ontslag in te

dienen. De koning, die zelf net gezellig met zijn vrouw en een of andere vage afhaal-Griek op een foto stond. Op anderhalve centimeter afstand. Beetje domme Willy zou niks van dat ontslag begrepen hebben. Maar onze vorst heeft op dit moment wel belangrijker dingen aan zijn koninklijke hoofd. Waar vindt hij een goeie winterstalling voor zijn speedbootje van twee miljoen? Huisvesting is voor heel veel kinderen een gigantisch probleem in Griekenland. Dus voor zo'n ordinair bootje zeker.

Het huwelijksrelletje van de minister is alweer voorbij. Hoewel? Grapperhaus moet tot de verkiezingen op zijn sokken lopen, zo min mogelijk bewegen en daarna weer ergens als advocaat gaan lekken.

Verder moeten we ons collectief schamen dat er überhaupt een wet is geweest waardoor je een strafblad kreeg als je ergens je mondkapje was vergeten. Alle coronaboetes moeten onmiddellijk worden kwijtgescholden. En teruggestort. Mooi klusje voor die bolle Bruls!

En verder hoop ik dat Ferd en zijn vrouw een droom van een huwelijk krijgen. Zonder plexiglas wandje tussen hen in de twijfelaar. Kortom: ze leven nog lang en gelukkig.

Mildheid en Genade

‘Mildheid en genade,’ riep onze premier toen hij de oranje vlammen op het Griekse eiland Lesbos zag en besloot onmiddellijk om honderd ontheemde weeskinderen deze kant op te laten komen.

De CDA-bewindslieden aan wie hij zijn brede, humane gebaar bekendmaakte, riepen nog wel dat die dekselse vluchtelingen de boel zelf in de hens hadden gestoken. Maar dit tegenargument was zinloos. Daarbij ruilen we ze uit. Ze worden van ons vluchtelingenquotum afgetrokken.

Ferd Grapperhaus knikte instemmend en devoot. Hij zit in een moeilijke positie. Zeker nu het hardnekkige gerucht door Den Haag gonst dat zijn verse vrouw Liesbeth van hem af wil. Waarom? Omdat ze hem niet meer gelooft. Geen enkel vertrouwen in zijn ja-woord. Of zoals ze het zelf zei: ‘Hij heeft wel meer geroepen waar hij niks van bleek te menen.’ Ze vindt het wel jammer voor haar moeder.

En ze is blij dat het overtreden van de coronaregels

niet meer op ons strafblad komt. Ze benadrukte deze week dat Ferd dat sowieso al van plan was. En Mark wilde dat ook al heel lang. Net als Hugo. Eigenlijk was het hele kabinet hier al maanden mee bezig. En het kwam toevallig zo uit. Zal iedereen in de periferie van onze minister zeggen dat ze hem geloven als hij over deze strafbladonzin begint? Is het geen idee om bij het CDA de democratisch gekozen Pieter Omtzigt alsnog tot lijsttrekker te benoemen? Zodat de schade in maart enigszins beperkt wordt. Die Pieter geloven we nog, maar die Hugo moet extra vaak naar de zonnebank om zijn blozen te verdoezelen.

Inmiddels heeft de premier onze koning gebeld met de vraag of de Grieken zijn speedbootje van twee miljoen mogen lenen om 'onze zeer welkome Syrische wezen' uit het vluchtelingenkamp Moria een eerste zetje onze kant op te geven.

Dat vond Willy uiteraard goed, zij het dat hij iets uitlenen aan Grieken best riskant vond. Hij citeerde Wilders en Baudet. Later bleek dit een grapje.

In de Kamer was de stemming verdeeld. Velen vonden het gebaar van honderd kinderen te ruimhartig. We waren als Nederland duidelijk weer te goed geweest. Te humaan. Honderd kinderen. Dat is veel. Heel veel.

Het feit dat de vluchtelingen zelf de lucifers hadden gehanteerd zagen veel Kamerleden als een vorm van chantage. Maar toen gingen ze over hun eigen zonden

nadenken en zwegen ze. Als een aangedane Grapperhaus.

Welke zonden? Bezopen achter het stuur, hypotheekfraude, belangenverstrengeling, een partijgenoot met een gekregen penthouse, onterechte onkostenvergoedingen, sjoemelen met kilometers, enzovoort, enzovoort.

‘Mildheid & genade,’ mompelden ze massaal en vroegen zich af of al deze in hun ogen menselijke doodzonden ook van je strafblad gegumd konden worden. En bijvoorbeeld omgezet in een simpele schorsing.

Misschien een leuk thema voor de komende Troonrede. Dat we wat zachter voor elkaar moeten zijn. Dat we iedereen laten praten en geen consequenties meer aan die woorden verbinden. Daarbij begrijp ik dat veel mensen hun woorden totaal zijn vergeten. Akwa-si wordt serieus onderzocht op alzheimer.

Ik kijk naar de wereld met mildheid en genade. Zeker als ik lees dat in Parijs een 22-jarig meisje bij Musée d’Orsay geweigerd is om een te diep décolleté. Staphorst? Marrakesh? Teheran? Nee, Parijs. Ooit de stad van de Moulin Rouge en oh-la-la. Een CDA’er zal zeggen dat ze die blouse zelf heeft aangetrokken. Ik ga nog verder: God heeft die mooie tieten bedacht. Dus zij en Allah zijn schuldig.

In Brazilië is een onderzoeker van inheemse Amazonestammen bij aankomst bij zo’n clubje dwars door

zijn donder geschoten. Met een pijl. Die inboorlingen houden niet van bemoeiallen. Hoe goed en wetenschappelijk ze het ook bedoelen. De man heeft de pijl uit zijn borst getrokken en liep nog vijftig meter voor hij stervend ineem zeeg. Goed einde van een film.

Ik moest bij dit bericht toch weer aan onze Ferd denken. Een gewonde Ferd die iets wanhopigs roept en neervalt. Waarna een kinderkoor van honderd gevluchte Syrische wezen begint te zingen. Over Mildheid en genade.